

MINİK EJDERHA

Philippa Gregory

Resimleyen: David Wyatt

BÜYÜK KÜÇÜK KİTAPLAR
2

6.
Baskı

Okumaya başlayanlar için

MINİK EJDERHA

Yoksul bir ailenin çocuğu olan Ceymi, kaldırımında duran bir sepetin içinde minik bir tazı yavrusu bulur.

Ceymi ve babası, Lesi adını verdikleri sevimli tazı yavrusunu, köpek yarışı için çalıştırmaya başlarlar. Kasabada yaşayan herkes Lesi'nin şampiyon olacağına inanmıştır. Ancak, herkesin tazı yavrusu olarak gördüğü Lesi, gerçekte güçlü bir büyüyle sarılmış Minik Ejderha'dır...

ISBN978-975-8142-62-0

9 789758 142620

BÜYÜK KÜÇÜK KİTAPLAR
dizi

1
Temizlikçi Cadi

2
Minik Ejderha

3
Bay Uzunözme

4
Büyülu Süpürge
Servisi

5
Büyülu Süpürge
Taşımacılığı

6
Sarman Midilli

7
Arık m
Bil ak

günışığı
kitaplığı

BÜYÜLÜ KÜÇÜK KİTAPLAR Dizisi 2

MİNİK EJDERHA

Yazan: Philippa Gregory

Resimleyen: David Wyatt

Türkçe yayın editörü: Müren Beykan
İngilizce aslından Türkçeleştiren: Can Sezer
Son okuma: Hande Demirtaş

Özgün adı: *The Little Pet Dragon*

Metin © Philippa Gregory, 1994

Desenler © David Wyatt, 1994

Türkçe yayın hakları: Günışığı Kitaplığı, 1998

Yayın hakları, Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Scholastic
Children's Books'tan satın alınmıştır. Tüm yayın hakları saklıdır.

Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın
hiçbir yolla çoğaltılamaz ve kullanılamaz.

1. baskı: Mart 2002

6. baskı: Kasım 2013

Her baskı 2000'er adet yapılmıştır

ISBN 978-975-8142-62-0

www.gunisigikitaligi.com

Kapak tasarımı: Bora Gürsel

Baskı öncesi hazırlık: Neslihan Özceylan

Baskı: Yazın Matbaacılık

[Çevre Sanayi Sitesi 8. Blok No:38-40-42-44 İkizelli Başakşehir
İstanbul (0212) 565 02 55 Sertifika: 12028]

Günışığı Kitaplığı

bir Mia Organizasyon Restorasyon Yayıncılık Ltd. Şti. kuruluşudur.

Sertifika: 1206-34-12439

Profilo Plaza, Cemal Sahir Sok. 26/28 B3 Mecidiyeköy 34387 İstanbul

Telefon: (0212) 212 99 73

Faks: (0212) 217 91 74

E-posta: info@gunisigikitaligi.com

B ü y ü l ü K ü ç ü k K i t a p l a r

MİNİK EJDERHA

Philippa Gregory

Resimleyen: David Wvatt

Türkçe yayın editörü: Müren Beykan

Türkçesi: Can Sezer

günüşiği
kitaplığı

Victoria ve Adam için.

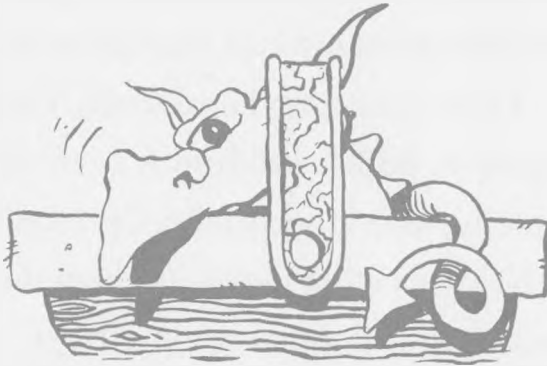

1

Ceymi Alester, Kuzey Denizi kıyısındaki küçük bir kasabada, yan yana dizili, kırmızı tuğlalı, ufak evlerden birinde oturuyordu. Hep bir tazısı olsun isterdi. Tazılar ince uzun köpeklerdir. Yarışmak ve sahiplerine ödül kazandırmak üzere eğitilebilen, müthiş hızlı koşuculardır. Ceymi Alester, yarışçı bir tazıya sahip olmayı düşünüyordu hep. Dünyadaki en hızlı tazıya sahip olmayı.

Dokuz yaşına basmadan bir gün önce, anne ve babasının ona vereceği hediyeyi düşünerek, okuldan eve doğru yürüyordu. Bu hediyeğin bir tazi olmayacağını biliyordu, ama bir bisiklet olmamasından da korkuyordu. Sınıfta, Ceymi dışında herkesin bisikleti vardı. Birden durdu.

Önünde, kaldırımın üstünde, bahçıvanların küçük bitkiler veya araç gereç taşımak için kullandıkları türden, tahta bir sepet duruyordu. İçinde küçücük bir yaratık dertop olup kıvrılmıştı. Minik bir timsahinkine benzeyen, ama çok daha sevimli ve koca burunlu bir suratı vardı. Burun delikleri yuvarlak, kehribar rengi

gözleri sevgi doluydu. Başının iki yanından, atın-
kine benzeyen dik, sivri kulaklar çıkıyordu. Pul-
larla kaplı küçük bedeni tombul, tuhaf kuyruğu
upuzundu. Sırtından aşağıya üçgen biçimli, sert
çıkıntılar sıralanıyordu. Tombul ayaklarında al-
tın rengi, keskin pençeleri vardı. Bedeni parlak,
zümrüt yeşili bir renkteydi. Çok güçlü bir bü-
yünün etkisi altında ışıltı ışıltı parlıyordu. Ceymi,
büyünün gücü yüzünden onu zorlukla seçebi-
liyor ve onun yerinde, dünyada en çok istediği
şeyi görüyordu.

“Bir tazı!” dedi Ceymi, büyük bir heyecanla.
“Bir tazı yavrusu!”

Ceymi eğildi ve ejderhanın koca burunlu, sert kafasını okşadı; ama pullar değil, yumuşacık tüyler hissetti. Ejderha ona hayran hayran bakarak, kuyruğunu bir tazı gibi sallamaya çalıştı. Ceymi, çenesinin altındaki daha yumuşak, açık renkli deriyi okşarken, yavrunun boynuna bağlı ipi fark etti. İpin üstünde küçük bir not ve bu notta da sihirli gibi görünen tuhaf, siyah yazılar vardı. Şöyle diyordu:

Lütfen, bu evcil yavru ejderhaya göz kulak olun.
Onu yanlışlıkla yaptım ve şimdi bir eve ihtiyacı var.
Ona istediğiniz adı verebilirsiniz.

imza
Büyücü Mehort

Ceymi gözlerini ovuşturdu ve notu tekrar okudu. Ama o okurken harfler, göldeki balıklar gibi kaynaşıp duruyordu. İkinci okuyuşunda yazı tamamen değişmişti:

Lütfen, bu küçük tazı yavrusuna göz kulak olun.

Onun annesi de, babası da yok. Bir eve ihtiyacı var.

Ona istediğiniz adı verebilirsiniz.

imza

Büyücü Mehort

Elbette, Ceymi çok mutlu oldu. Minik yeşil ejderhanın içinde bulunduğu bahçe sepetini yerden aldı. Çok hafifti, bir tazı yavrusundan daha ağır değildi. Ceymi onu kollarının arasında eve taşıdı ve dikkatle mutfak masasının üstüne koydu.

Anne ve babası evde değillerdi. Bu şaşırtıcı

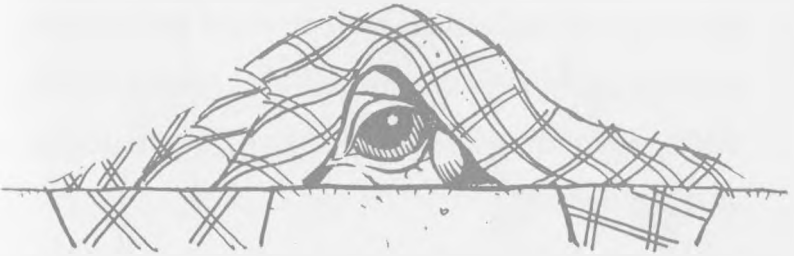
hayvanı görünce ne diyeceklerini düşündü Ceymi. Çok hoşlanacaklarını umut etmek istiyordu. Ama, tersi olacağını biliyordu.

Ceymi boynunu büküp, minik ejderhaya baktı. Orada, çok güzel, açık kahverengi bir tazı yavrusu görüyordu. Küçük ejderha da kafasını yana eğerek, Ceymi'ye baktı. Karşısında dokuz yaşında (neredeyse dokuz yaşında), yaşına göre biraz ufak tefek, kirli suratlı, bir dişi eksik koca gülümsemesiyle bir çocuk görüyordu.

“Sen benim yavru tazımsın,” dedi Ceymi ona. “Kim ne derse desin, seni bırakmayacağım.”

Tam o sırada arka kapı açıldı ve annesi bahçeden eve girdi. Ceymi, yavrunun koca burunlu küçük kafasını bir mutfak havlusuyla alelacele örtüverdi. Tek görünen şey sarı kadifeçiçeği rengi bir gözdü.

“O pis şeyle ne yaptığını zannediyorsun?” diye sordu Ceymi’nin annesi. “Masayı daha yeni silmiştim.”

Havlunun altında saklı minik yeşil ejderha şaşırmıştı. Kendisine tazı denmesini pek umursamamıştı; ama ona “pis şey” denmesine üzül-
düğü kehribar gözlerindeki incinmiş ifadeden anlaşılıyordu.

“Anne bak!” dedi Ceymi, masanın silinmiş-

liğine de, pis şeye de aldırmadan. “Bir tazı yavrusu!” Mutfak havlusunu çekip açtı; minik ejderha da yerinde doğruldu.

Ceymi'nin annesi sepetin içine baktı; yüzünde yumuşak ve sıcak bir ifade belirdi. Büyücünün yaptığı büyü gerçekten çok güçlüydü. Ceymi'nin annesinin tek gördüğü, uzun bacaklı ve zeki bakışlı, açık kahverengi bir tazı yavrusuydu.

“Ne kadar tatlı,” dedi. “Kimin acaba?”

Ejderha kuyruğunu yine bir tazı yavrusu gibi sallamaya çalıştı.

“Bizde kalabilir mi?” diye sordu Ceymi. “Lütfen, anne? Doğum günüm için. *Lütfen!*”

Ceymi'nin babası, evlerinin yakınındaki çelik fabrikası kapandığından beri işsizdi. Ceymi'nin annesi, geçimlerine yetecek parayı kazanabilmek için, geceleri bir büro binasında temizlikçi olarak çalışmak zorundaydı. Ama ne kadar çok çalışırsa çalışsın, hiçbir zaman yeterince paraları olmuyordu. Gün boyu Ceymi'nin doğum günü yüzünden endişelenmişti. Ona bisiklet alacak paraları yoktu; daha ucuz bir şey alacaklardı. O da hediyesine sevinmiş gibi yapacaktı. Tıpkı geçen yıl olduğu gibi.

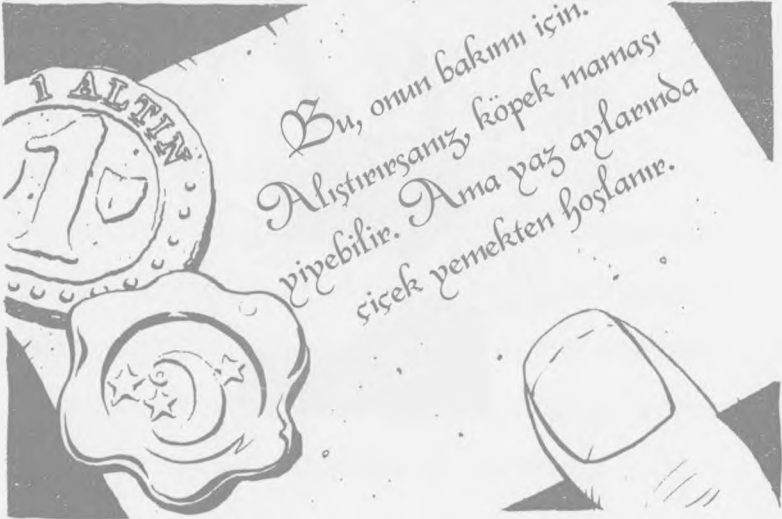
Ceymi'ye "hayır" demesi gerektiğinde ağlayacak gibi oluyordu. Çalıştığı yerde gece geç saatlere kadar, ağır yer paspasıyla parkeleri silindiğinde, yüzü üzgün ve solgun gözüküyordu. Bu durum Ceymi'nin babasını öfke ve çaresizlik içinde bırakıyor; öyle ki, çelik fabrikasına zorla girip çalıştırmak, tek başına çelik üretmek istiyordu. Ama elbette bunu yapamıyordu. Sonuçta, her üçü de mutsuzluk içindeydi.

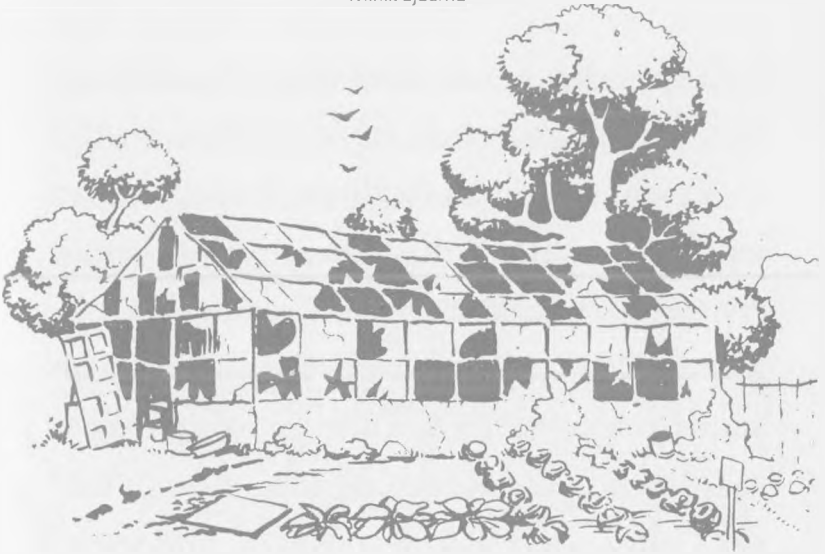
“Onu beslemeye paramız yetmez,” dedi Ceymi’nin annesi. Bu doğruydu. Ancak kendilerini doyurmaya yetecek para buluyorlardı. Hiç lüksleri yoktu. Hiçbir zaman biftek, dondurma ya da dışarıdan alınmış pasta yiyemiyorlardı. Hiçbir zaman tatilleri evden uzakta geçiremiyorlardı.

Ejderha daha da küçük görünmek için bü-
züldü ve kısılmış gözlerini Ceymi'nin annesine
dikti. Küçük yeşil suratı, sanki fazla bir şey ye-
meyeceğine söz verir gibiydi.

Ejderha kıpırdayınca, sepetin içinde bir şeyin
parıldadığını fark etti Ceymi. Parıldayan şeyi aldı.
Bu, eskiden kalma, kocaman bir altın paraydı.
Kırmızı balmumu üstüne basılmış, büyülu gö-
rünen özel bir damgayla paraya mühürlenmiş
bir de not vardı. Tuhaf, siyah bir el yazısıyla ka-
leme alınmış notta şöyle diyordu:

Bu, gerçekten de tuhaftı. Ancak hepsinden tuhafı, Ceymi'nin annesinin azıcık bile olsun şaşırmasıydı.

“Babanın bahçesi yaz boyu çiçek içinde,” dedi.

Ceymi'nin babası çok iyi bir bahçivandı. Oturdıkları sokak, terk edilmiş kocaman bir seranın da yer aldığı parsellerle sınırlanıyordu. Bu sera bir zamanlar büyük bir köşkün bahçesindeydi. Ama artık köşkün bahçesi parsellenmişti. Sera da boşaltılmış, yalnızca depo olarak

kullanılıyordu. Sokak sakinlerinin hepsinin burada birer parseli vardı; sebze yetiştiriyorlardı.

Ceymi'nin babası farklıydı. İhtiyaçları olan sebzeleri yetiştiriyordu, ama sebze tarhlarının çevresine de çiçekler ekiyordu. Çiçekleri çok seviyordu. Güller, papatyalar, kasımpatılar, kocaman yıldızçiçekleri ve mis kokulu, minik zambaklar yetiştiriyordu. En sevdiği çiçekler, yalnızca Güney Denizi'ndeki adalarda büyüyen, muhteşem, yabani orkidelerdi. Ceymi'nin babası kitaplardaki orkide resimlerine bakıp, onları yetiştirebilmeyi düşlerdi hep.

Bu gerçekleşmesi olanaksız bir düştü; çünkü orkidelerin çok sıcak bir yerde tutulması gerekiyordu. Oysa, Ceymi'nin babası narin çiçekleri

ancak mutfak penceresinin içinde barındırabiliyordu. Aslında Ceymiler'in evindeki pencere içleri, zaten küçük fidanların büyüdüğü saksılarla doluydu.

“Altın para, ihtiyacı olan köpek mamasını karşılar!” dedi Ceymi heyecanla. “Öyleyse onu evde besleyebilir miyiz, anne? Besleyebilir miyiz? Doğum günüm için?”

Ceymi'nin annesi bakışlarını oğlunun heyecanlı yüzünden, ejderhanın yalvaran küçük gözlerine çevirdi.

“Olur!” dedi birdenbire. “Neden olmasın?” İlk kez kendini pervasız ve cesur hissetti Ceymi.

Neden olmasın? Neden onları mutlu edecek heyecanlı bir adım atmasınlardı ki?

“Evet!” diye bağırdı ve babasını bulup, ona artık bir evcil hayvanları –şampiyon bir yarışçı olabilecek, harika bir tazıları– olduğunu söylemek için, sebze bahçesine doğru fırladı.

“Kesinlikle bir yarışçıya benziyor,” dedi, soluk soluğa içeri giren Ceymi’nin babası. Ceymi, babasının çamurlu elini bırakmıyordu. “Ne kadar zeki bakışları var, gördün mü?” Küçük ejderhanın gözleri mutluluğunu yansıtan sarımsı kehribar renginden, kararlılığını yansıtan korgi-bi kırmızı bir renge doğru koyulaştı.

“Bedeni ne kadar da ince uzun, görüyor musun?” dedi babası. “Bu, iyiye işaret.”

Küçük ejderha boylu boyunca gerindi. Sivri kuyruğu sepetin kenarından aşağı sarktı. Ucunda küçük, sert bir üçgen vardı. Ancak, üstündeki büyü o kadar güçlüydü ki, hiçbiri onu ejderha olarak görmedi. Hepsinin gördüğü, bir tazı yavrusuydu.

“O bir şampiyon,” dedi Ceymi’nin babası.

Minik ejderhayı sepetin içinden çıkardı ve nazikçe mutfak zeminine bıraktı. Minik ejderha, mutfağın köşesindeki merkezi ısıtma kazanına doğru paytak paytak yürüdü. Kazan ılıktı ve alçak bir sesle homurdanıyordu. Ona, daha dünyaya çıkmadan önceki bebeklik dönemini, yumurtasının içini hatırlatmış olmalıydı. Kazanın yanında yere uzandı ve onlara, halinden memnun, buğulu, pembemsi gözlerle gülümsedi.

“Ona bir köpek sepeti alıp, oraya yerleştiririz,” dedi Ceymi’nin annesi, hoşnutlukla. “Şimdilik bir kutu bulurum.”

Karton bir kutu buldular ve dibine Ceymi’nin babasının eski bir kazağını serdiler. Ejderha sanki başından beri hep onlarla yaşamış gibi, kutunun içinde sessiz sedasız oturdu.

“Yarın, aşılarını yaptırmak için onu veterinere götürürüz,” dedi Ceymi’nin annesi.

2

Veteriner ziyareti pek başarılı geçmedi.

“Çok tuhaf bir köpek. Cinsi nedir?” diye sordu veteriner, gözlüğünün üstünden Ceymi’ye ve annesine sert sert bakarak. “Daha önce hiç böyle bir köpek görmedim.”

Minik ejderha, sepetinin içinde daha da büzülüp, endişeli sarı gözlerini veterinerine dikti.

“Bir tazı olduğunu düşündük,” dedi Ceymi’

nin annesi.

Veteriner başını salladı. “Kesinlikle değil,” dedi.

Büyü, veterinerleri yeterince etkilemiyordu anlaşılın. Safkan bir tazı olmadığını görebiliyor, ama ne olduğunu da adlandıramıyordu.

“Bir tür kırma olmalı,” dedi.

Veteriner becerikli ellerini ejderhanın üstünde gezdirdi; tüyler hissetti. Ejderhanın boynundaki pullu, sert deriyi çekerek, aşı yapmaya çalıştı. İğne birdenbire kırılıverdi ve ilaç Ceymi'nin saçına sıçradı.

“Vay canına!” dedi veteriner. Çok şaşırmıştı.

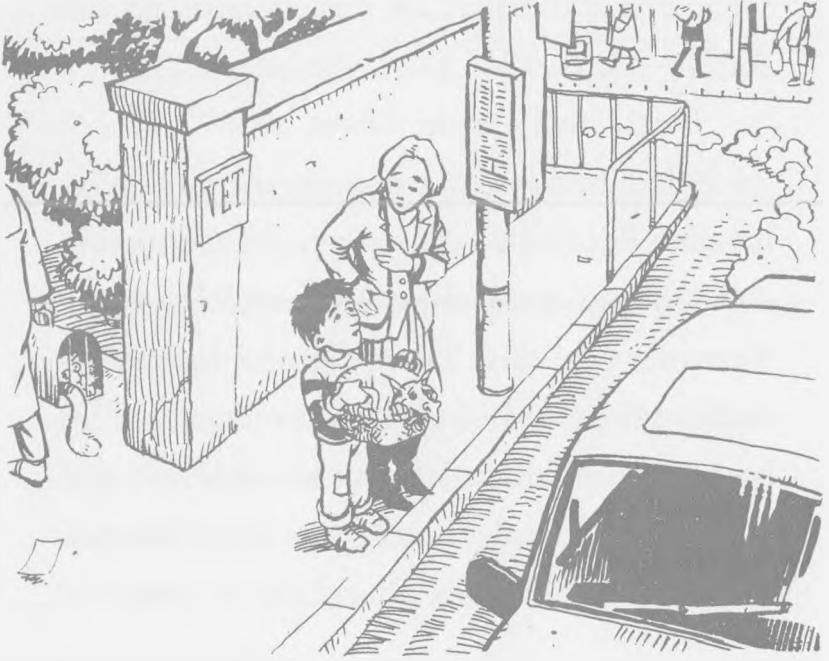
“İğne bozuk olmalı. Çok özür dilerim. İyi misin?”

“Evet!” dedi Ceymi. “Evet, evet.”

Ejderhanın küçük suratında olgun ve bilge bir ifade belirdi. Ona ne yapmak istediklerini, daha önce anlayamamıştı. Ama şimdi biliyordu. Veteriner yeni aşığı hazırladığında, hemen gerindi ve boynundaki pullar arasında minik bir boşluk oluşmasını sağladı. Aşı kolaylıkla yapıldı. Ejderha hafifçe inleyince (Yavru ejderhalar pek cesur değildir), Ceymi onun kafasını okşadı.

“İşte oldu,” dedi veteriner. “Aşıları bitene kadar sokağa çıkmasına izin vermeyin.”

Minik ejderhanın gözleri, konuşulanların endişesiyle mor çuhaçiçeği rengine dönmüştü. Ama, Ceymi onu veterinerden çıkarıp, otobüs durağına götürene dek, sepetinin içinde uslu uslu oturdu.

“Bugün benim doğum günüm, anne,” dedi yavaşça Ceymi, otobüs durağında. “Bir kırma olsa bile, onu benden ayırmayacaksın, değil mi?”

Annesi burun büktü. “Sanırım, veteriner neden söz ettiğinin farkında değildi,” dedi kendinden emin. “Babana ve bana göre, o bir tazı ve bizim için hep öyle kalacak. Ona ne ad verebiliriz?”

Ceymi bir süre düşündü. Her ne kadar veteriner, safkan bir tazı olduğundan kuşku duymuşsa da, herkese onun ne olduğunu anlatacak, gerçek bir köpek adı bulmak istiyordu.

“Lesi,” dedi Ceymi. “Ona, Harika Köpek Lesi diyelim.”

Bunun her tür kuşkuyu gidereceğini düşünerek sevindi. Eğer, Harika Köpek Lesi diye çağrıldığında gelirse, kimse onun safkan bir tazı olduğundan kuşku duyamazdı.

Kısa bir süre sonra

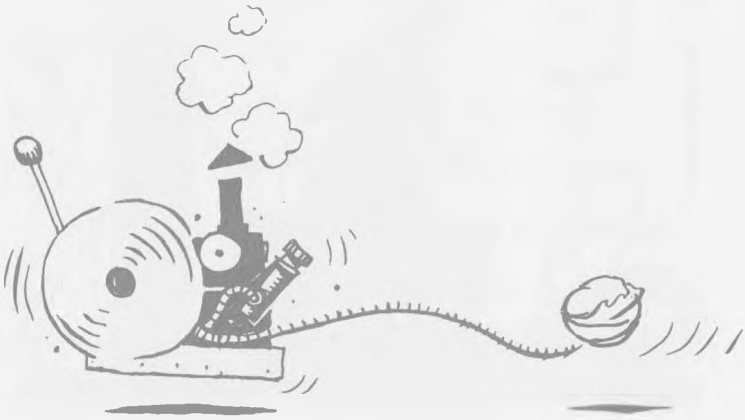
minik ejderha Lesi, çağrılınca gelmeyi öğrendi. Sahibinin yanı sıra yürümeyi öğrendi. Atılan çubukları geri getirmeyi öğrendi. Havlamak için elinden geleni yaptı. Ceymi'yle ya da Ceymi'nin annesi veya babasıyla yürüyüşe çıktığında önden yürüdü ve karşıdan karşıya geçmeyi beklerlerken, kaldırımın kenarında oturdu. Ejderhalar tarihinde hiçbir küçük yeşil ejderha, bir köpek olabilmek için bu kadar çok çaba harcamamıştı.

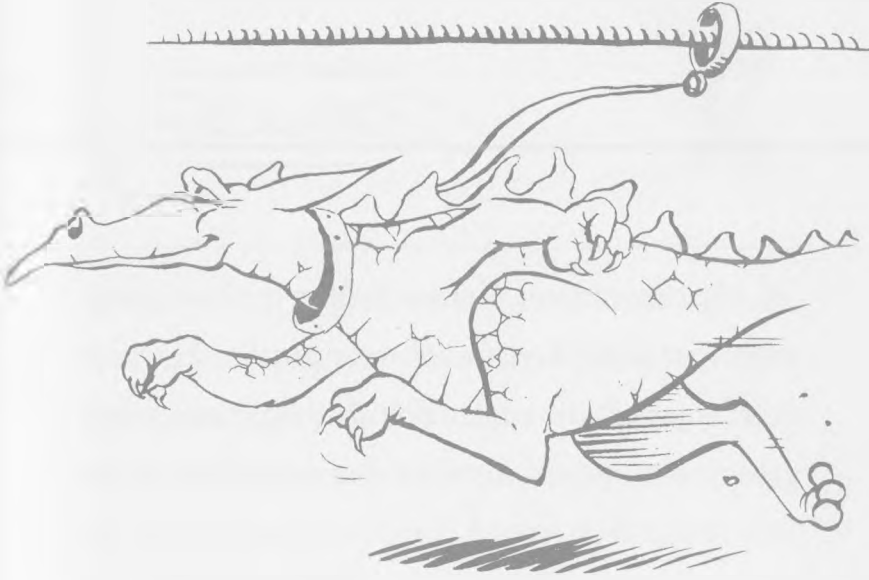
Ama, işe yaradı. Ya büyüünün etkisinden ya da yalnızca kasabalıların, sahibinin yanında güzel güzel yürüyen ve dükkân önlerinde elektrik direğine bağlanan bir ejderha görmeyi bekleme-

melerinden. Bir süre sonra, Ceymiler'in evi çevresinde oturan herkes, Lesi'nin Ceymi'nin köpeği olduğunu ve günün birinde şampiyon bir yarışçı olabileceğini öğrenmişti.

Bahar geldiğinde Ceymi'nin babası, Lesi'yi yarış için çalıştırmaya başlama kararı verdi. Her akşamüstü okuldan sonra, Ceymi, babası ve Lesi, denizle kıyı yolu arasındaki geniş, düz çimenliğe gideceklerdi. Yazın kasabalılar, köpeklerini yarıştırmak için buraya getirirlerdi. Küçük bir de makineleri vardı. Bu, bir motordan ve ucuna, yarışan köpeklerin önünden hızla çekilen bir bez yumağı bağlı, uzun bir ipten oluşuyordu. Köpekler, bez yumağının bir tavşan olduğunu sanıp, arkasından koşuyor; bitiş çizgisini ilk geçen yarışı kazanıyordu.

Eğitimin ilk günlerinde Ceymi ve babası da Lesi'nin yanı sıra koşuyorlardı; ama Lesi onlara göre çok hızlıydı. Sonunda uzun bir ip gerip, iki ucunda beklemeye başladılar. Lesi'nin tasmaını ipe tutturarak, başka yöne gitmesini engellediler ve ona bir uçtan öbür uca seslendiler.

Her akşamüstü Ceymi, babası ve Lesi, çalışmak için deniz kıyısındaki yere gittiler. Havalar ısındıkça, sahile vuran büyük dalgaların rengi griden maviye dönüştü ve denizden esen serin

rüzgâr ısınıp yumuşadı. Kısa süre sonra Lesi, ip ya da tasma olmadan, Ceymi'den babasına, babasından Ceymi'ye koşmaya başlamıştı. Artık onu, sahildeki geniş kumsala götürebiliyorlar ve Lesi burada koşuyor, koşuyor, koşuyordu.

Hiç kimse genç bir köpeğin Lesi kadar hızlı ya da Lesi kadar uzun süre koştuğunu görmemişti. Lesi, her geçen gün daha da hızlandı. Büyüdü, kasları güçlendi, göğsü genişledi, göbeği küçüldü ve gözleri parladı. Konserve köpek maması yemeyi bırakıp, çiçek yemeye başladı. Ceymi'nin babası ona, küçük bahçesinden nergisler ve çançiçekleri getirdi.

Yaz gelip de sebze tarhlarının çevresi çiçeklerle dolunca, minik ejderhaya istediği çiçeği yiyebilme izni verildi. Lesi tohumlara asla dokunmadı ve Ceymi'nin babasının uzak durmasını istediği özel bitkileri de asla ellemedi. İlk kez o yaz, evlerinin arkasındaki ufak bahçede çimleri kesmek zorunda kalmadı Ceymi. Minik ejderha, oradaki papatyalarla birlikte çimlerin de tepesini kemirdi.

Haziranın ortası geldiğinde Lesi gelişmiş, güzel bir köpek görünümü almıştı. Yarışçı tazı sahibi birçok kişi, Lesi'nin çalışmasını izleyince, Ceymi'den ve babasından onu kendi köpekleriyle yarıştırmalarını ister olmuştu. Ceymi, babasının gülümseyerek onları geri çevirmesine bayılıyordu. "Zamanı gelince," diyordu Ceymi'nin babası bilgece. "Henüz genç bir köpek. Onu zorlamak istemiyoruz."

"Bence elinizde gerçek bir şampiyon aday var," demişti adamın biri. "Bizim köpeklerle yarışmaya getirin. Eğer kazanırsa, onun eğitilmesine hepimiz yardım ederiz. Bizler için de övünç kaynağı olur."

Ceymi'nin babası sonunda ikna oldu. "Öyleyse, önümüzdeki ay," dedi.

3

Ceymi'nin okulundaki çocukların hepsi, Lesi'yi yarışırken izlemek için deniz kıyısına geldiler. Okulların kapanmasına az kalmıştı ve sanki yaz tatili erken gelmiş gibiydi. O gün yapacak daha iyi bir işi bulunmayan anneler de, arabasındaki ya da sepetindeki küçücük bebekleriyle birlikte, Lesi'yi izlemeye geldiler. Kalabalığı gören bir dondurmacı yola park etti ve öyle yüksek sesle rek-

lam yaptı ki, cebinde harçlığı olan çocukların hepsi dondurma kuyruğuna girdi. Harçlığı olmayanlarsa, dondurmanın tadına bakmak karşılığında her şeylerini değiş tokuş ettiler.

Tazı sahibi olanların, eskiden tazısı olanların ve gelecekte bir tazı sahibi olmayı düşünenlerin hepsi oradaydı. Kasabanın şampiyon bir tazı çıkardığı eski günleri hatırlayan bazı yaşlılar, kimisinin kolundan çekiştirip, onlara bu tazının öyküsünü anlatmaya koyuluyorlardı. Büyük bir kalabalıktı. Herkesin kışkandığı Ceymi, eksik dişini ortaya çıkararak kocaman bir gülümsemeyle kalabalığın tam ortasında duruyor; Lesi'yi, önceki gece annesinin verdiği, kırmızı renkli, güzel

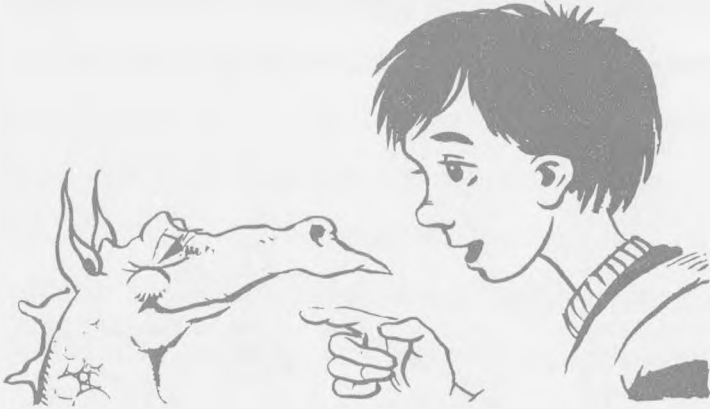
tasmasından tutuyordu. Annesi bu yeni tasma için, üç hafta para biriktirmişti.

Lesi'nin parlak gözleri fır fır dönüyordu. Heyecandan kulakları kızarmıştı. Ondan ne istendiğini kesinlikle anlamıştı ve yarışmaktan çok hoşlanıyordu. O kadar heyecanlıydı ki, içinde sıcak, dumansız bir duygunun oluştuğunu hissedebiliyordu. Hafifçe soluyunca, burun deliklerinden küçük bir duman bulutu çıktı. Kimse fark etmeden hemen onu içine çekti. Umut vaat eden genç tazıların ateş püskürtmediğini çok iyi biliyordu.

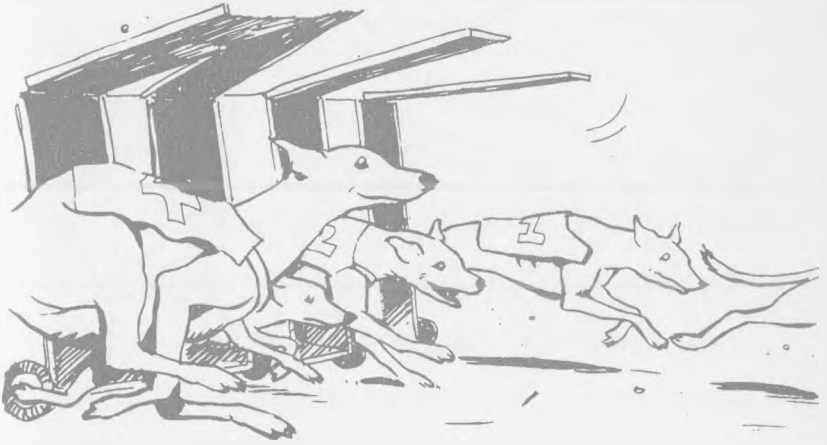

Ceymi, Lesi'nin yanında diz çöküp, sevecenlikle kulaklarını çekti. "Sakın korkma," dedi. "Yalnızca elinden geleni yap. Kazanamazsan da önemli değil. Ne kadar hızlı koşabildiğini görmek istiyoruz, o kadar."

Minik ejderhanın kalbi sevgiyle tutuştu. Burundan duman çıkmasını engellemek için soluğunu tutmak zorunda kaldı. Sarımsı kehribar rengi gözlerle sıcacık baktı Ceymi'ye. Dünyada

hiçbir şeyin bu yarışta kazanmasına engel olamayacağını düşündü. Ceymi için kazanmaya kesinlikle kararlıydı.

Lesi'nin katılacağı yarıştan önce bir başkası daha vardı. Ceymi onları izlemeye koyuldu. Köpekler yan yana sıralanmış kutulara yerleştirildi, kapaklar kapatıldı. Kutuların önünden dışarıya bakan köpeklerin bazısı heyecan ve istekle inliyordu. Makine çalıştırılınca, bez yumak çimenin üstüne fırladı. Aynı anda kutuların ön kapakları açılıverdi ve köpekler alana fırlayıp, yumağın ardından, sahiplerinin yanında beklediği makineye doğru koşmaya başladılar.

“Eğer burada kazanırsa, onu resmi bir tazı

yarışına sokabiliriz,” dedi Ceymi’nin babası. “Onunla birlikte yarışlara katılarak tüm ülkeyi gezebiliriz. Para da kazanabilir tabii. Ödül kazanan bir tazı harika bir şey. Gazetelerde resimleri çıkar. Ünlü oluruz.”

Lesi içinde yanıp duran ateşi hissediyordu. Denizden doğru serin bir esinti yayılıyordu. Burununu bu esintiye çevirdi ve ufak bir duman püskürttü. O kadar heyecanlıydı ki, beklemeye zor dayanıyordu.

“Sıramız geldi,” dedi Ceymi’nin babası en sonunda. “Onu bölmeye yerleştirebilirsin, Ceymi.”

Ceymi, Lesi'yi özenle kutuya soktu. Lesi öndeki kafesten dışarıyı gözlüyordu. Ceymi'yle babasının bitiş çizgisine doğru yürüdüklerini; Ceymi'nin annesinin arkadaşlarıyla birlikte onu seyrettiğini ve Ceymi'nin okulundaki tüm çocukların onu desteklemeye hazırlandıklarını görebiliyordu. Hem içinde kocaman, dumansız bir heyecan ateşinin büyüdüğünü, hem de her iki omuzunda tuhaf kaşıntılar hissediyordu.

Lesi, kendini olup bitenlere yoğunlaştırmaya çalıştı. Biri makineyi yeniden kuruyordu. Bez yumak kutulara yakın bir yere yerleştirildi. Diğer köpekler havlayıp inlediler. Lesi, bir bez parçasını kovalamaya pek anlam veremiyordu; ama Ceymi'nin onun böyle yapmasını istediği açıktı; öyleyse o da yapacaktı. Biri, "Hazır mı?" diye bağırdı. Başka biri, "Hazır!" diye cevapladı. Ar-

dından, kutunun önündeki parmaklık birdenbire açıldı ve Lesi dışarı fırladı.

Birkaç adım sonra öteki köpekleri geride bırakmıştı. Bez yumak önünde hızla yuvarlanıyordu. Lesi parlak kafasını eğip, onu izledi. Pençeleri çim zemini dövüyordu. Daha önce hiç koşmadığı kadar hızlı koştukça, okul çocuklarının bacakları, bebek arabalarının tekerlekleri, büyük-

lerin ayakları, peş peşe şimşek gibi geçip gitti yanından. İçindeki sıcak dumansı soluğun büyüdüğünü hissediyor; kalbi, pençelerinin yeri dövüşünden daha hızlı çarpıyordu. Sonra bir koşuşturma ve bir patlama oldu. Bitiş çizgisine varmıştı. Ceymi'nin, "Lesi! Ah, Lesi! Kazandın!" diye heyecanla bağırdığını duydu.

Ama duramayacak kadar heyecanla dolmuştu. Karnındaki yanma hissi giderek artıyor, omuzlarındaki kaşıntıya dayanamaz oluyordu. Ceymi'nin ona doğru uzanmış kollarının altından dalıp geçti, koşmaya devam etti. Deniz kıyısına doğru durdurulamaz, yetişilemez biçimde koştu, koştu. Dünya tarihinde görülen en hızlı taziye o. Sonunda omuzlarından şiddetli ve muhteşem bir sesle iki yeşil kanat patlayıp çıktı ve iki yana açıldı. Artık koşmuyor, ayaklarını havada çırpıyordu. Yer altından uzaklaşıyor; serin ve tuzlu rüzgâr onu yukarıya, daha da yukarıya çıkarıyordu. Minik ejderha, güçlü ve düzgün

kanat çırpışlarıyla, artık tamamen gelişmiş bir ejderhaya dönüşmüştü. Özgürce uçtu; bir balon kadar, bir uçurtma kadar, bir planör kadar, hatta bir uçak kadar yükseğe süzüldü. Şaşkın minik serçeleri, süzülen martıları ve tüm öteki kuşları geçerek, açık gökyüzünde küçük siyah bir nokta olana dek yükseldi.

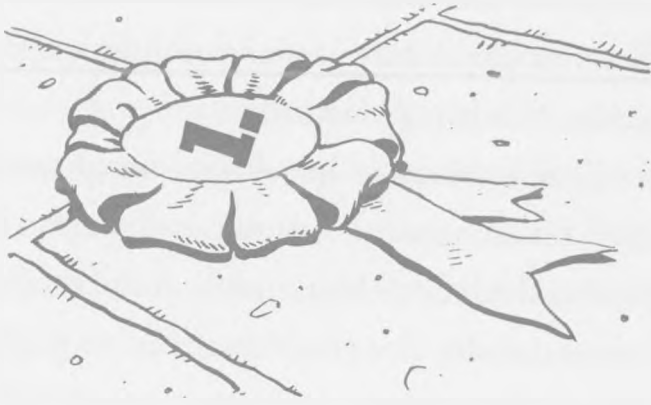
“Lesi!” diye bağırdı Ceymi. Birdenbire kork-

muş ve dehşete kapılmıştı. “Lesi! Geri gel! Beni bırakma, Lesi! Gitme!”

Kısa bir süre önce şampiyon bir tazı olduğu kesin görünen evcil dostunun, boş gökyüzünde daireler çizerek dönüp durmasını acı bir şaşkınlıkla izledi Ceymi. Kendini sınamak istercesine süzülmesini, taklalar atmasını, sonra da kanatlarını büyük bir güçle çırparak, deniz kıyısından, terk edilmiş çelik fabrikasının soğuk bacalarından, eski seranın bulunduğu parsellerden ve Ceymi'nin küçük evinden uzağa, batmakta olan güneşe doğru batıya uçmasını izledi.

Ceymi, şaşkınlıktan ağızları bir karış açık, gökyüzüne bakakalmış arkadaşlarını ve kasaba sakinlerini unutmuş gitmişti. Kendini yüzükoyun çimenlerin üstüne atıp, yüreği parçalanıyormuşçasına ağlamaya başladı.

4

Ceymi hemen eve dönmedi, çünkü kendini çok kötü hissediyordu. Annesi ve babası, kederli bir sessizlik içinde, eve doğru kol kola, ağır adımlarla yürürlerken; deniz kıyısındakiler, az önce gördüklerinin şaşkınlığı içinde, gökyüzünü işaret ederek, hep bir ağızdan konuşup duruyorlardı. Ceymi, kızarmış gözlerini ve çamurlanmış suratını kimsenin fark edemeyeceği, uzun arka yo-

lu seçti. Koca dünyada ondan daha şanssız bulunmadığına emindi. Daha önce hiç kimse, şampiyon adayını bir tazı yavrusu bulup, sonra da onun küçük bir ejderhaya dönüşerek, uçup gitmesini izlemiş olamazdı.

Eğer sıradan bir köpek gibi kaçıp gitseydi ya da bir arabanın altında ezilseydi, Ceymi kendini bu denli kötü hissetmezdi. Ama, evcil dostunun daireler çize çize yükselmesi ve günbatımına doğru uçuşması, o kadar acı vericiydi ki, yeterince ağlayıp, evde anne ve babasının şefkatiyle yüzleşecek hale geldiğinde, çay saati çoktan geçmişti.

Ancak, sokağın köşesini dönüp eve yaklaşıncaya, olağandışı bir şeyler olduğunu fark etti hemen. Babası ve komşuları sokağa dökülmüş, gökyüzüne bakıyorlardı. Neredeyse tüm sokak sakinleri oradaydı; yukarıya doğru işaretler yapıyorlardı. Küçük çocuklar zıplayıp duruyor, birini yüreklendirmek için bağırıyorlardı. Ama,

yetişkinler endişeli görünüyorlardı. Ceymi yüzündeki son gözyaşlarını silerek, babasının yanına koştu ve kolunu çekiştirdi.

“Bu, Lesi,” dedi babası, yukarı bakarak. Gözlerini, batan güneşten korumak için eliyle g lgelemişti. Ceymi’ye dönüp bakmadı bile. “Yere konmakta zorluk çekiyor. Sokağa inmeye çalıştı, ama sokak lambasına takıldı. Fazla büyümüş görünüyor.”

Ceymi sevinçten havaya sıçramak istedi. Evcil dostu, dev bir yeşil güvercin gibi evine geri

dönüyordu! Kaçıp gitmemişti; evine, ait olduğu yere geri geliyordu. Bu harikaydı. Onu bulması kadar büyük bir mucizeydi. Lesi geri dönmek istemişti. İnanılmazdı!

“Dikkat edin!” diye bağırdı Ceymi’nin babası birdenbire. “Geliyor!”

İnsanlar bağışarak, ev girişlerine koşuştular. Lesi, dev bir yeşil uçak gibi üstlerine doğru alçaldı. Ceymi, onun açık yeşil göbeğini gördü. Lesi hızını kesmek istercesine, pençelerini yanlara açmış, havaya tutunmaya çalışıyordu. Ceymi, tepede yanıp tutuşan ejderhanın korku dolu, iri gözlerini seçebiliyordu. Lesi panik içinde, ağzından turuncu renkli birkaç duman kümesi püskürttü.

Ceymi'yi fark etmiş ve ondan cesaret almış görünüyordu. Doğrudan Ceymiler'in evinin çatısına yöneldi. Ön ayaklarından biriyle çaresizce televizyon antenine yapıştı, diğeriyle de bacaya sarıldı. Televizyon anteni büyük bir gürültüyle yerinden koptu; baca sallandı. Lesi kısa bir an için çatının tepesinde dengesini bulduysa da, çaresizlik içindeki bir ejderhanın tuhaf çığlığıyla, çatıdan aşağıya kaymaya başladı. Yan komşunun bahçesindeki kulübeye düştüğünü belirten korkunç bir çatırtı duyuldu.

Ceymi ve babası fırlayıp, arka bahçeye do-landılar. Burada bir fırtına esmiş gibiydi.

Komşuyla aralarındaki çit yerle bir olmuş, komşu Bay Perkins'in çim biçme makinesini

koyduğu kulübe paramparça dağılmıştı. Çatıdan hâlâ kiremitler yuvarlanıyor, yağmur gibi bahçeye dökülüyordu. Bütün bu karmaşa ve karışıklık içinde Lesi, biraz utanmış, biraz gururlu çevresine bakınıyordu. Sonuçta, bu onun yere ilk konuşuydu ve henüz o, çok genç bir ejderhaydı.

“Lesi!” diye ıgıgı basan Ceymi, dostuna doğru atıldı.

Dev burunlu kafasını –gerçekten de çok büyükümüştü– Ceymi’ye çeviren Lesi, kafasını çocuğun küçük göğsüne sürttü.

“Ah, Lesi!” dedi Ceymi, yarı gülüp, yarı ağlayarak. “Seni gördüğüme o kadar sevindim ki! Geri geldiğine o kadar sevindim ki! Seni kaybettiğimi sandım! Gittiğini sandım!”

Lesi’nin pullu koca kolları, beceriksizce Cey-

mi'yi sardı ve sıkıca tuttu. Bu, tenekeyle kaplı, koca bir boz ayıya sarılmak gibiydi; ama, Ceymi o kadar mutluydu ki, hiç aldırmadı. Kollarını erişebildiği kadar Lesi'nin kalın boynuna sarıp, onu kucakladı.

“Çok duygulandım!” dedi öfkeli, sert bir ses. Bu, kötü huylu yan komşu, Bay Perkins'ti. “Peki, benim kulübemin hasarını kim ödeyecek? Benim domateslerimi kim ödeyecek? Benim onları yetiştirmek için harcadığım emeği, çektiğim sıkıntıyı, şu şey tarafından ezilmelerini izlememi kim ödeyecek? Bana bunun yarın sabah git-

miş olacağına söz verecek misiniz, yoksa polis çağırayım mı?”

Ceymi, Lesi'ye daha da sıkı sarıldı.

“Hiçbir yere gidemez!” dedi. “O benim evcil dostum. O benim... o benim... o benim yavru tazım.”

Bu sözler, Ceymi'ye bile saçma gelmişti. Tazılar ne kadar hızlı ve zeki olursa olsunlar, çatıların üstüne konmaz, başkalarının kulübelerinin tepesine inip, onları parçalamazlardı.

Bay Perkins çok sinirlenmiş görünüyordu. “Tazı saçmalığı!” dedi. “Sizi dava edeceğim! Zararımın eksiksiz karşılanmasını ve o hayvanın yarın buradan gitmesini istiyorum; yoksa, polis çağıracağım.”

Bay Perkins evine girdi ve kapıyı öyle sert çarptı ki, bir kiremit daha yavaşça çatıdan kayıp, tıktırıyla diğerlerinin üstüne düştü.

Ceymi'nin babası hiçbir şey söylemedi. Ceymi hiçbir şey söylemedi. Lesi derin, sıcak bir

soluk koyverdi.

Bahçe kapısı açıldı; Ceymi'nin annesi dışarı çıktı.

“Siz içinüz, haydi eve,” dedi sakince. “Bir çaresini bulacağız. Bir yolu vardır. Her zaman vardır.”

Ceymi'nin babası başını salladı. Korkmuş görünüyordu. Ceymi daha önce babasının korktuğunu görmemişti. Yalnızca kulübenin masrafı bile biriktirdikleri paradan fazla tutardı. Üstelik onarılacak bir de çatı vardı. Küçük evcil ejderha Lesi'nin muhteşem dönüşünün yarattığı bütün

sevinç bir anda yok olmuştu. Her şeyin birdenbire kötü gitmeye başladığı bir kâbus gibiydi.

“Kulübe büyük şanssızlık,” dedi, bahçenin diğer yanındaki Kristin. İkiz kızları, bahçe çitinden uzanarak, kafalarını salladılar. “Üstelik, güzel ejderhanız tam da geri dönmüşken!”

“Çabalayacağız. Parayı bulacağız,” dedi Ceymi’nin annesi, eve girerlerken. Ama, nereden bulacaklarını söylemedi. “Gerekirse, borç alırız.” Ama, onlara borç verecek kimseyi tanımıyorlardı. “Daha çok yere temizliğe giderim. Pazar günleri de çalışırım.” Çalışabileceği boş yer bulunmadığını, üstelik büro temizlikçilerine fazla para ödenmediğini hepsi biliyordu. Yeni bir bahçe kulübesine ve yeni çatı kiremitlerine yetecek kadar kazanamayacağı kesindi.

“Olanlar beni tüketti,” dedi Ceymi’nin baba-

sı. Sesi yorgun ve kederliydi. Tüm umudunu yitirmiş bir adam gibi konuşuyordu. Ceymi onun, soğuk ve boş çelik fabrikasının gökyüzüne uzanan, geniş ağızlı bacalarına doğru baktığını gördü. Kasabada çelik üreten kimse kalmamıştı artık.

Hüzün dolu, sessiz bir çay saatiydi. Lesi, kimseyi rahatsız etmemeye çalışarak, iyice büzülmüş, duman püskürtmemek için soluğunu tutmuştu. Ama mutfak için fazlasıyla iri olduğu ortadaydı.

“Gitmesi gerekiyor, Ceymi,” dedi annesi üzgün üzgün. “Ne yazık ki, ev hepimize yetecek büyüklükte değil. Üstelik, Bay Perkins sorun çıkarmak isterse, polis çağırabilir.”

Ceymi, çenesinin titrediğini, sıcak gözyaşlarının gözkapaklarına battığını hissedebiliyordu.

“Ama, nereye gidebilir, anne?” diye sordu çok cılız bir sesle.

“Hayvanat bahçesini deneriz,” dedi Ceymi’nin babası. “Belki bir doğal park da olabilir. Serbest yaşayabileceği bir yer bulmalıyız. Ama an-

nen haklı, Ceymi. Artık bizimle birlikte kalmaz.”

Ceymi, Lesi'ye sıkı sıkı sarıldı, sonra da bahçeye çıktı. Güzel kokulu birkaç çiçek, Lesi'nin yıkıcı inişinde ezilmekten kurtulmuştu. Onları koparıp, Lesi için eve götürdü.

“Keşke bahçıvanlıktan para kazanabilsen,” dedi Ceymi'nin annesi babasına. “O kadar güzel çiçekler yetiştiriyorsun ki. Hem, şu eski sera da orada durup duruyor.”

Ceymi'nin babası omuz silkti. “Para kazan-

mak için para gerekir,” dedi. “Tohum almaya param yok. Üstelik, o kadar büyük bir serayı ısıtmak için bir servet gerekir. Orkideler yetiştirip, büyük kentlerde satmaktan daha fazla istediğim bir şey yok dünyada. Ama yapamam. Bize göre değil.”

Ceymi'nin annesi başını salladı. Ceymi, bir kez daha Lesi'ye sarıldı; ardından da yavaş yavaş merdivenleri tırmandı. Kendini o kadar kötü hissediyordu ki, dişlerini doğru dürüst fırçalama-
dan, yorganının altında el feneriyle kitap oku-
madan, hemen söndürdü ışığını. Lesi eve dön-
meye karar vermişken, onu göndermek zorunda
olmaları, dostunu ilk yitirişinden de kötüydü.
Ceymi, bir süre üzüntü içinde burnunu çekti;
derken uyuyakaldı.

5

“Aslında hiçbir şey beklendiği kadar kötü olmaz.”

Çocuklar bir şeylerden endişelendiklerinde, yetişkinler hep bunu söylerler. Bu bazen doğrudur; o şey sizin sandığınız kadar kötü *değildir*. Ama bazen... daha da kötü olabilir. Uyandığında durum Ceymi'nin düşünebileceğinden daha kötüydü. Anne ve babası çok ciddi görünüyor-

lardı; mutfak da boştu.

“Lesi gitti,” dedi babası. “Annen, sabah koşusu için bahçe kapısını açınca, büyük bir sıçrayışla uçup gitti.”

Ceymi aptal aptal gözlerini kırpıştırdı. “Ama, uçmayı daha yeni öğrendi,” dedi. “Daha dün, havalanabilmek için son hızla koşması gerekiyordu. Bir sıçrayışta uçmuş olamaz.”

“Ama, öyle yaptı,” dedi annesi. “Dev bir tom-
bul kelebek gibi, doğruca yukarıya çıktı.” Sesi
titriyordu. “Üzgünüm,” dedi. “Henüz geri dön-
müşken uçup gideceğini düşünmemiştim. Üz-
günüm, Ceymi.”

“Sorun değil,” dedi Ceymi. Oysa, öyleydi.
Annesi arkasını döndü ve bardakları çarpa
çarpa, çay hazırlığına girişti. Ceymi, sanki her lok-
ması kâğıttanmış gibi yedi kahvaltısını.

“Sence, dediklerimizi anlıyor muydu?” diye sordu Ceymi, uzun bir süre sonra. “Sence, ona bakamayacağımızı söylediğin zaman, onu istemediğimizi mi düşündü? Kalbini mi kırdık dersin?”

Annesi başını salladı. “Eğer dediklerimizi anlayacak kadar akıllıysa, onu yanımızda alıkoymayı ne çok istediğimizi de anlamış olmalı,” dedi. “Onu sevdiğimizi biliyordu. Büyük olasılıkla yabani bir ejderhaydı ve geldiği yere geri döndü.”

Ceymi başını salladı, paltosunu aldı, anne ve

babasına hoşça kalın diyerek okulun yolunu tuttu. Tüm yol boyunca ağırdan alarak yürüdü. Gökyüzüne ve ufka baktı; ama, Lesi ortalarda yoktu.

Ceymi, bir daha onu göreceğini sanmıyordu.

Bütün gününü sınıfın penceresinden gökyüzünü seyredip, Lesi'nin eve dönmesini bekleyerek geçirdi. Akşam saatleri boyunca odasının penceresinden, güneşin sebze bahçelerinin üstünden yavaş yavaş batışını ve kızıl ışığıyla eski seranın camlarını ateşe verişini izledi. Lesi'nin dönüş yolunu aydınlatacak, kocaman, altın bir ay doğana dek oturup bekledi. Her an ejderhasının, iri kanatlarını çırparak, ayın önünden geçecek dev silüetini görmeyi umut ederek bekledi, bekledi.

“Çok kötü üşüteceksin,” dedi annesi. Temizlikten yeni dönmüştü; yer cilası kokuyordu. Ceymi’nin odasına gelip, onu sıkıca kucakladı. “Haydi, yatağa,” dedi. “Görülecek hiçbir şey yok orada.”

Ceymi, annesinin konuşma biçiminden, işten eve yürürken, onun da Lesi’nin geri dönüşünü görme umuduyla göğü izlediğini anlamıştı.

Bütün bu süre içinde Lesi, bir gün ve gece boyunca, dev bir yeşil martı gibi azimle uçmuş, uçmuştu. Kaynayıp duran, gri renkli koca okyanusun üstünden geçip, çok çok ilerilere uçmuştu. Çevresinde havanın iyice yoğunlaştığı bir yağmur fırtınasının içinden geçmiş; yağmur

damlaları, oluklu sac çatıya düşercesine pıtırıtlar çıkararak, pullarını yıkamıştı. Hava tekrar aydınlandığında güneş doğdu ve hava ısındı. Lesi, hâlâ kafası öne uzanmış, kanatlarını çırpa çırpa güneye uçmaya devam ediyordu. Güneş parladı ve ayaklarının altındaki deniz masmavi ışıltılamaya başladı. Sıcak hava esintileri kanatlarını şişirerek, onu yukarı havalandırdı. Tombul bedeninin altından iten rüzgârlarla güneye, daha önce görmediği kadar mavi bir denizin üstüne sürüklendi.

Ufukta kara bir leke görene dek, çançiçekleri kadar mavi bir denizin üzerinden, dağlaleleri kadar mavi bir denizin üzerinden ve sonunda da menekşeler kadar mavi bir denizin üzerinden uçtu. Gördükleri ona güç verdi; kanatlarını daha çabuk çabuk çırparak, kara lekeye doğru hızlandı. Bu, kimsenin bilmediği, hiçbir haritada bulunmayan, gizli bir adaydı. Sık bir orman, pasta üstündeki krema gibi, adanın tepesinden beyaz kumlu kıyılara dek yayılıyordu.

Lesi çok yorulmuştu. Geniş ayaklarını açıp, yumuşak kumların üstüne indi. Ön bacaklarını ileriye, arka bacaklarını da geriye doğru uzatıp, koca boynunu ve burun-kafasını sıcak kuma yerleştirerek, hemen uykuya daldı.

Uyandığında akşam olmuş, tepesindeki karanlık gökyüzü, dev sarı lambalar gibi, gizemli yıldızlarla dolmuştu. Lesi esneyerek kalktı ve çevresine bakındı. Vahşi ormanın içinden çıkıp, ıslak bir yelpaze gibi kumsala yayılarak denize karı-

şan bir derenin yanına inmişti. Kızıışmış ayakla-
rını dinlendirmek için derenin içine girdi, kum-
da çukurlar oluşturarak yürüdü. Oynamaktan
sıkılınca, sudan çıktı ve dereyi izleyerek adanın
içlerine doğru ilerledi. Omuzlarını ağaçlara ve

çalılara sürte sürte, bir yudum su içmek ya da uzanıp, dallardan sarkan kokulu çiçeklerden yemek için ara sıra duraklayarak, adanın derinliklerine doğru yürüdü.

Dört bir yandan vahşi ormanın gizemli sesleri duyuluyordu: Uykulayan bir papağanın çığlığı, bir maymun grubunun gürültüsü, gece böceklerinin gevezelikleri ve kurbağaların yutkunma sesleri. Lesi'nin gözleri portakal reçeli gibi parlıyordu. Çok mutluydu. Karanlıktan da, yerin yabancıllığından da hiç ürkmemişti. Adadaki –belki de dünyadaki– en büyük hayvan olduğunu bi-

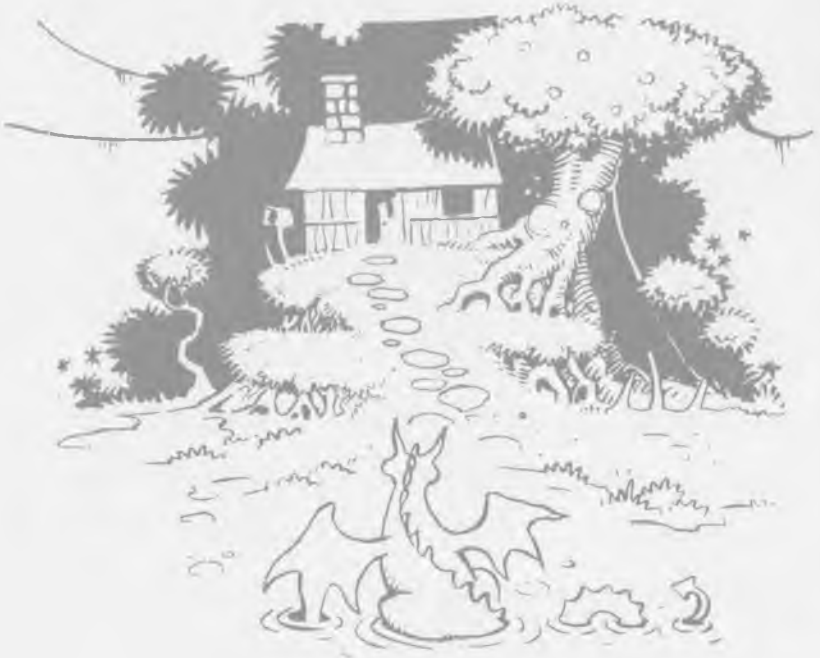
liyordu. Üstelik, çok iyi huylu bir ejderhaydı. Kimsenin ya da hiçbir şeyin onu incitmeyeceğine inandığı için korkmuyordu. Ayakları serin

ve dinlendirici suyun içinde, burnu en tatlı çiçekleri arayarak, adanın ortasına doğru yoluna devam etti.

Derken dere, geniş bir tatlısu gölü oluşturarak genişledi. Lesi, burnundan küçük bir du-

man kıvrımı püskürterek, hoşnutlukla içini çekti. Omuzları ve iyice açtığı yorgun kanatları örtülene dek suyun içine bıraktı kendini. Gölün kıyısında küçük bir kulübe vardı. Lesi, köpüklü banyodan çıkan yeşil, dev bir tombul kadın gibi, serin derenin ve yumuşak kumlu çamurun içinde salınarak ilerlerken, evin kapısının yavaşça açıldığını gördü.

Yaşlı bir adam çıktı dışarıya. Üstü yıldızlar, aylar, dönen güneşler ve yanan göktaşlarıyla bezeli, koyu gece mavisi renginde bir cüppe giymişti. Cüppesinin işlemeleri, yüzlerce fenerin oluşturduğu gümüş bir ışık gibi yolunu aydınlatarak, ormanın karanlığında parlıyordu. Başında uzun, sivri bir şapka vardı. Kır saçları ve sakalı da uzundu. İnce ellerinden birinde, gümüş bir asa tutuyordu.

“Artemis!” dedi Lesi’yi görünce, hoşnutlukla. “Geldiğini hissetmiştim.”

Lesi’nin gözleri parladı ve gülümseyen dişleri arasından küçük bir duman bulutu püskürttü.

“Görüyorum ki, epeyce büyümüşsün,” dedi büyücü beğeniyle. “Seni iyi beslemiş olmalılar.”

Ceymi ve ailesini düşünmek Lesi’nin bakışlarını ısıttı.

Büyücü Mehört başını salladı. “Ejderha beslemek masraflıdır,” dedi. “Hele küçükleri daha da zordur. Sana bakmaları için daha fazla para göndermeliydim, sanırım. Ama, ne yapsaydım? Bir korsan sandığı dolusu altın mı gönderseydim?”

Lesi koca kafasını yavaş yavaş salladı. Mehort'un bir an yüzü asıldı, sonra da bir şey dinliyormuş gibi, yana çevirdi başını.

“Çiçekler!” diye bağırdı. Biraz daha dinledi. “Orkideler!” dedi. “Eh, orkideler için en doğru yere geldin!”

Lesi yeşil kafasını sallayıp, sivri kuyruğunu suya çarparak yüzüne bakarken, büyücü bir süre sessiz kaldı.

“Kesinlikle! Kesinlikle!” dedi Mehort, memnun memnun. “Sana bir torba getireceğim.”

Kulübeye gitti ve küçücük bir kesekâğıdıyla geri döndü. Lesi küçük, yamru yumru kaşlarını kaldırıp, kesekâğıdına baktı.

Mehort güldü. “Göründüğünden daha büyüktür,” dedi.

Lesi küçücük kesekâğdını koca, yeşil pençelerinden birine aldı.

“İstedğin çiçekleri topla,” dedi Mehort sevecenlikle. “Keyfine bak. Gitmeden önce biraz çiçek ye, Artemis. Eve kadar epey uzun bir yolun var.” Lesi’nin pullu ensesini okşadı ve arkasını dönüp, küçük evine yöneldi.

“Yine gel,” dedi büyücü. “İstedğin zaman. Vay canına, amma büyümüşsün, değil mi? Güle

güle. Yolun açık olsun.”

Yavaşça elini salladı ve kulübesine girip, kapıyı kapadı. Işıltı saçan pembe bir balon tütüverdi evin bacasından. Havada öylece asılı kaldı

ve ormanı tamamen aydınlattı. Lesi, torbayı pul-
lu pençesiyle dikkatlice tutarak, sudan çıktı ve
ağaçlara doğru yürüdü.

Ender bulunan, değerli orkidelerin tohum-
larını, altın rengi, üçer keskin tırnağı olan iki
büyük pençeyle çok küçük bir kesekâğıdına top-
lamak zordu. Genç ejderha, bitkinin yenilene-

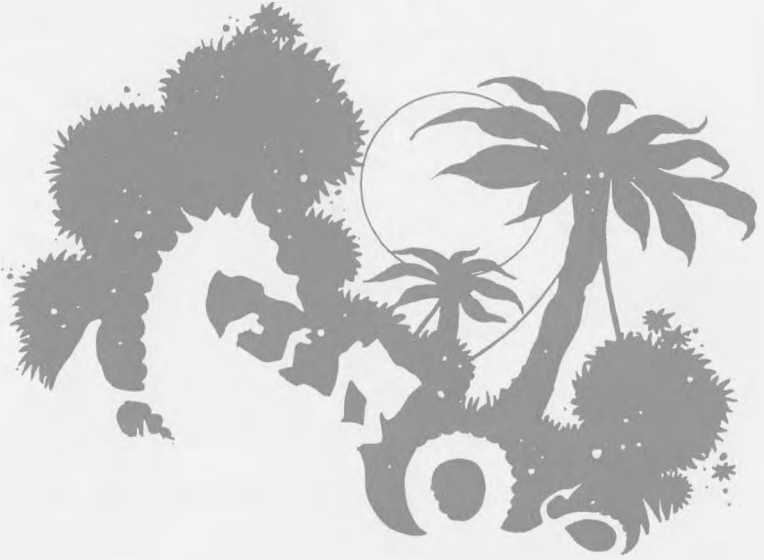

bilmesi için bazı tohumların mutlaka yerinde bırakılması gerektiğini biliyordu. Ama bu büyü-
lü bir adaydı; tohumlar ve kökler, Lesi onları
koparır koparmaz tekrar büyüyordu.

Kesekâğıdı dışarıdan çok büyük görünmüyordu, ama içinde daha fazla kök ya da tohum için her zaman yer oluyordu. Bu, genç bir ejderha için hassas ve zor bir görevdi. Sonunda, tohum başlarını ağızıyla koparıp, dikkatle kesekâğıdının içine tükürmenin en kolay yol olduğunu keşfetti Lesi.

Tombul kuyruğunun üstüne oturdu ve yıldızlar sönüp de, portakal rengi, dev Ay sık ağaçların ardında batana dek, tohumları koparıp tükürdü. Tıpkı kiraz yiyip, çekirdeklerini tükürmek gibi. Lesi, Mehort'un kulübesinin üstünde asılı duran pembe duman balonunun ışığı altında bir süre daha, kökleri dikkatlice, ama çok dikkatlice kazıp kesmeye, tohumları toplamaya devam etti.

Sabah güneşinin sarı sıcağı yükseldiğinde, Lesi işini bitirmişti. Elinde bir kesekâğıdı dolu orkide kökü ve tohumu vardı. Kimsenin daha önce toplayamadığı kadar ender çiçeklerden muhteşem bir koleksiyon. Lesi önüne çıkan çiçeklerden atıştıra atıştıra, dere boyunca

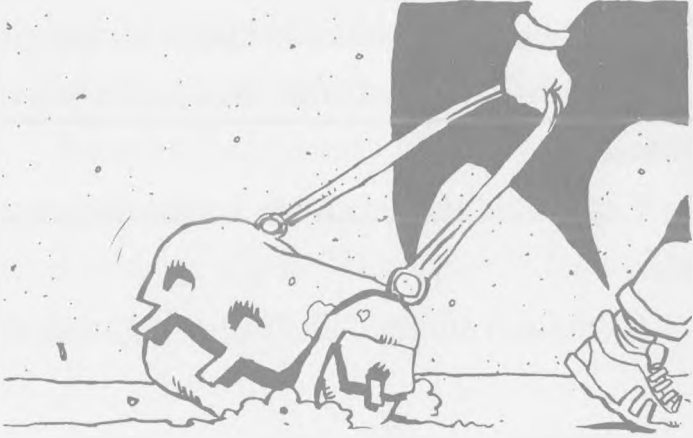

geri yürüdü ve altın rengi sahilde kısa bir süre oturup, turkuaz dalgaların kıyıyı yalayışını seyretti.

Genç ejderha yorgunluğunu atınca, bir eliyle kesekâğıdını sıkıca kavrayıp, kumsalın üstünde hızlı bir koşu tutturdu ve kanatlarını çırparak, yukarıya yükselmeye çabaladı. Birkaç çırpınıştan sonra başardı! Adadan esen sıcak meltem, onu

yukarı kaldırdı. Lesi, aşağıya bakarak daireler çizdi. Altında dereyi, Mehort'un kulübesini ve pembe duman balonunu gördü. Bir pençesini kulübeye doğru salladı; duman balonu şöyle bir sallandı ve pat diye patlayıverdi. Lesi, başını kuzeye çevirdi; sıcak havanın içinde bedenini gerip, güçlü ve sürekli kanat çırpışlarıyla eve, Ceymi'ye doğru yola koyuldu.

6

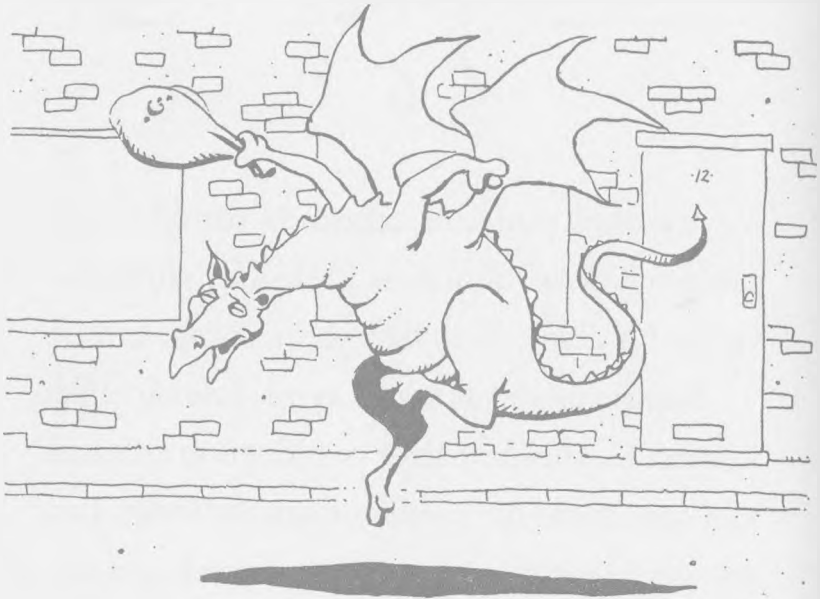
Ceymi okul çantasını arkasında sürükleyerek, sokağın köşesini dönerken, birdenbire güneşi karratan bir gölge, üstünden geçip, sokağı katetti.

Başını yukarı kaldıran Ceymi, öyle bir çığlık kopardı ki, anne ve babası ne olduğunu anlamak için apar topar ön kapıdan dışarı fırladılar. Lesi sokağın üzerinde, çatıların orada, inmek için daireler çiziyordu. Artık işi öğrenmişti. Bir yolcu

uçığının piste yaklaşması gibi, sokağı ortaladı. Yavaşladı, yavaşladı, yere yaklaşık iki metre kalana dek alçaldı ve sonunda küçük bir çığ gibi düştü. Sokak biraz sallandı, ama hiçbir şey yıkmadı.

Ceymi öne atılıp, Lesi'nin koca boynuna sarıldı.

Ceymi'nin annesi, "Lesi!" diye bağıarak dı-

şarı koştı ve bir avuç dolusu gül yaprağıyla karşıladı onu.

Lesi, kesekâğıdını dikkatle önlerine bıraktı ve gözlerini onlara dikti.

“Bu nedir?” diye sordu Ceymi. Kesekâğıdını açıp, içine baktı. “Bunlar yalnızca tohum,” dedi, hayal kırıklığı içinde. “Biraz da kök falan. Bize bunları neden getirdin, Lesi?”

Ceymi'nin babası kesekâğıdını alıp, içine baktı. Babasının yüzündeki ifadenin şekilden şekle girdiğini gördü Ceymi. Önce şaşkındı, sonra hayrete düştü; derken, sanki kahkahaya boğulacak ya da haykıracakmış gibi buruştu suratı. "Tohumlar ve taze kökler!" dedi. "Orkide tohumları ve kökleri!"

Lesi'ye baktı. "Nerelerdeydin?" diye sordu. "Bunları nereden buldun? Hayatımda gördüğüm en muhteşem koleksiyon bu!"

Lesi'nin gözleri parlak yakut rengine büründü. Hiçbir şey söylemedi, söyleyemedi.

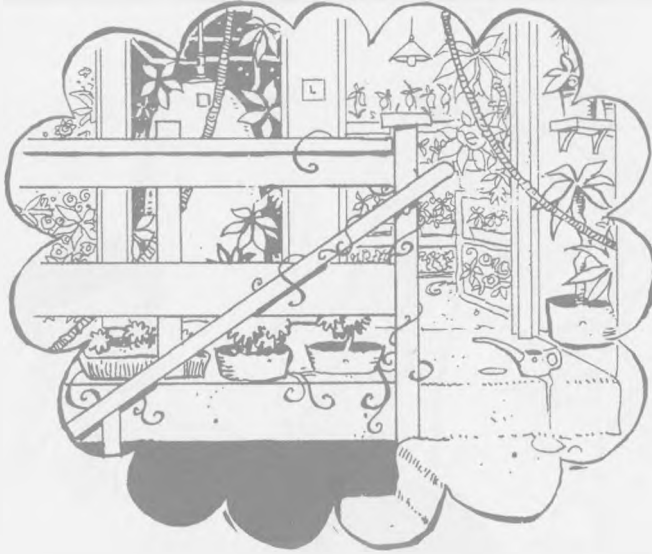
“Bunları bizim için mi getirdin?” diye sordu Ceymi’nin annesi. Lesi cevap olarak, altın renginde bir duman püskürttü keyifle.

“Bunlarla bir servet kazanabilirim,” dedi Ceymi’nin babası. “Hepsi taze, ekilmeye hazır. Görülmemiş türler. Onları ekip yetiştirebilirim! Ben... Ben yapabilirim...”

Ceymi kolunu ejderhasının boynuna atıp, babasını seyretti. Babası sanki daha değişik görünüyordu. Daha uzun boylu, daha gençti. Heyecandan yüzü kızarmış, kekeliyordu.

“Onları saksılara ekip, evin içinde tutabiliriz,” dedi. “Eğer, üst katı tümüyle seraya çevirirsek... sanırım onları yetiştirebiliriz...”

Ceymi'nin annesi, eşine sevgi dolu gözlerle bakıyordu. “Onları evde yetiştiremeyiz, canım,” dedi yumuşak bir sesle. “Yeterince yer yok.”

“O zaman bir sera yaparım!” dedi Ceymi'nin babası kararlı bir tonda. “Bu bizim hayatımızın fırsatı ve bunu değerlendireceğiz. Lesi bize bir

mucize getirdi. Kesinlikle bir mucize! Bir biçimde, bir yerde mutlaka bir sera bulacağım ve bu çiçekleri yetiştireceğim.”

Lesi öne doğru uzandı ve kemikli burnuyla Ceymi'nin omuzunu dürttü. Ceymi dostuna döndü. Lesi, gözleri pırıl pırıl baktı Ceymi'ye. Burun deliklerinden hafif birer duman kıvrımı çıktı.

“Ne var?” diye sordu Ceymi.

Lesi'nin gül rengi gözleri, Ceymi'ye düşünmesi için yalvarıyordu. Çocuğun yüzüne hafifçe duman üfledi. Sıcaktan kaçınıp, geri çekildi Ceymi.

“Ne var?” dedi yine. Sonra da, “Elbette! Buldum! Harika! Sen bir dâhisin! Bir dâhisin, Le-

si!” diye bağırdı.

Annesinin elini, babasının da kolunu yakaladı. Babası kesekâğıdını sıkı sıkı tutuyordu. Önlerinde koşturan Lesi yle birlikte Ceymi, onları bahçe patikasından arka bahçeye, küçük bahçe kapısından sebze tarhlarına, oradan da terk edilmiş, boş seraya dek sürükledi.

Kapı açıktı, bazı camlar kırılmıştı. Köşedeki

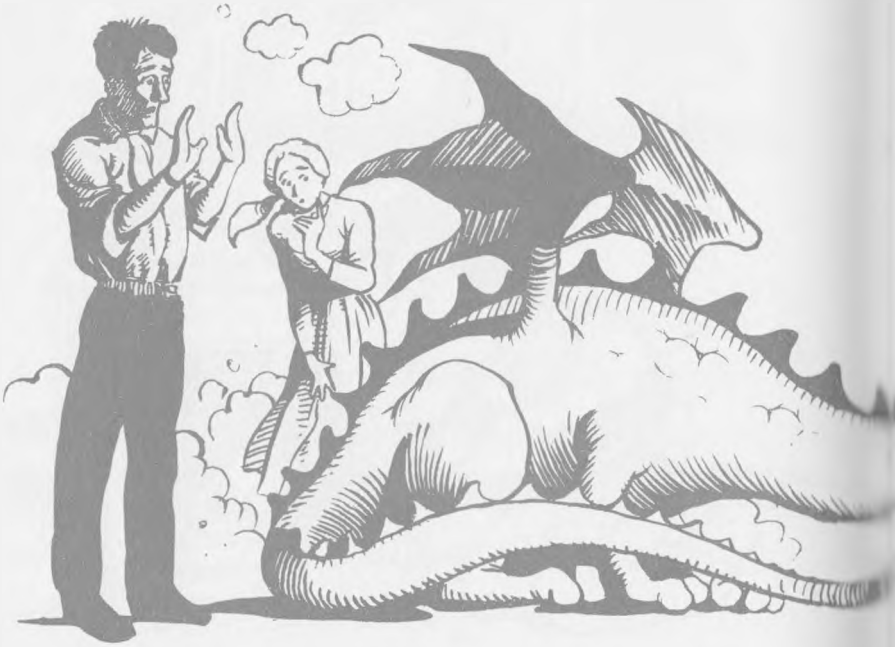
soba çürümüş ve paslanmıştı. Ceymi ona doğru koşup, kapağını açtı. İçi, birbirine yapışmış, nemli kömür artıklarıyla doluydu. Soba yakılmayalı, sera ısıtılmayalı uzun, çok uzun yıllar olmuştu.

“Haydi!” diye bağırdı Ceymi, heyecanla zıplayarak. “Haydi!”

Ceymi'nin anne ve babası şaşkın şaşkın bakıştılar; ama, Lesi ve Ceymi birbirlerini anlamışlardı. Lesi koca burunlu kafasını sobanın açık kapağına doğru eğdi. Alev alev yanan soluğunu, bir timsahın sırtması kadar geniş bir gülümsemeyle, sobanın ta içine, uzun uzun üfledi.

Soba tutuşup, yanmaya başladı. Kömür kü-

mesi parlamaya başladı. Duvarlardaki küçük havalandırma deliklerinden azar azar buhar tütme-ye başladı. Seranın, yılların nemiyle kaplanmış camları buğulanmaya ve saydamlaşmaya başladı. Serayı saran borular ısındıkça çıtırdamaya başladı. Bir yerlerde bir musluk damlamaya başladı.

“Evet!” diye haykırdı Ceymi’nin babası. “Evet! Bu, bitkilerim için çok işe yarayacak!”

“Vili Grov’un domatesleri için de,” dedi Ceymi’nin annesi.

“Ve sokaktaki diğerlerinin fideleri için de

tabii,” dedi heyecanla Ceymi’nin babası. “Bu kocaman bir sera ve evlere ait. Burayı herkes kullanmalı. Hep birlikte burayı onarabilir, birbirimize yardım edebiliriz. Eğer, Lesi burayı bizim için ısıtırsa...” dedi duraklayarak. “Bizim için burayı ısıtır mısın, Lesi?”

Lesi'nin gözleri kor gibi parladı. Sevinçle başını salladı. Sonra da kafasını, sevimlik isteyen bir kedi gibi Ceymi'ye sürttü.

Ceymi kollarını, evcil dostunun pullu, sıcak boynuna doladı.

“Hiç böyle bir köpek var mıdır acaba?” diye sordu.

Ceymi'nin anne ve babası, sokaktaki bütün komşuları (somurtkan yan komşu Bay Perkins'i bile) toplantıya çağırıldılar. Birleşip, serayı onarmaya, çiçek, sebze ve bitki yetiştirmeye karar verdiler.

Ceymi'nin annesi temizlik işini bırakıp, eşi ve diğer komşularla birlikte serada çalışmaya başladı. Üstü başı cila kokmaz oldu. Yorgun ve beyaz yüzüne renk geldi, neşeli bir hal aldı. İlk yıl, herkese yetecek kadar para kazandılar; ikinci yıl, biraz kâr ettiler. Kısa bir süre sonra sera ve bahçeler çok ünlenince, Lesi'nin şerefine oraya Ejderha Çiçekçilik adını verdiler.

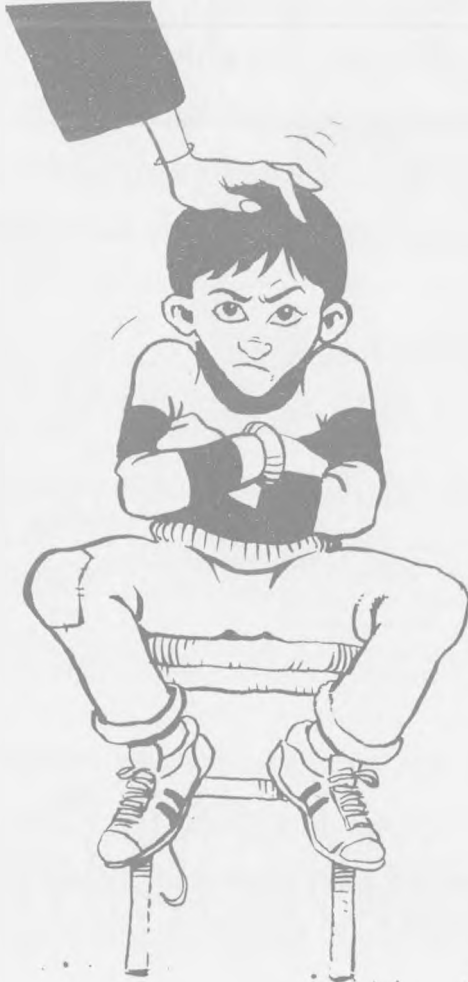

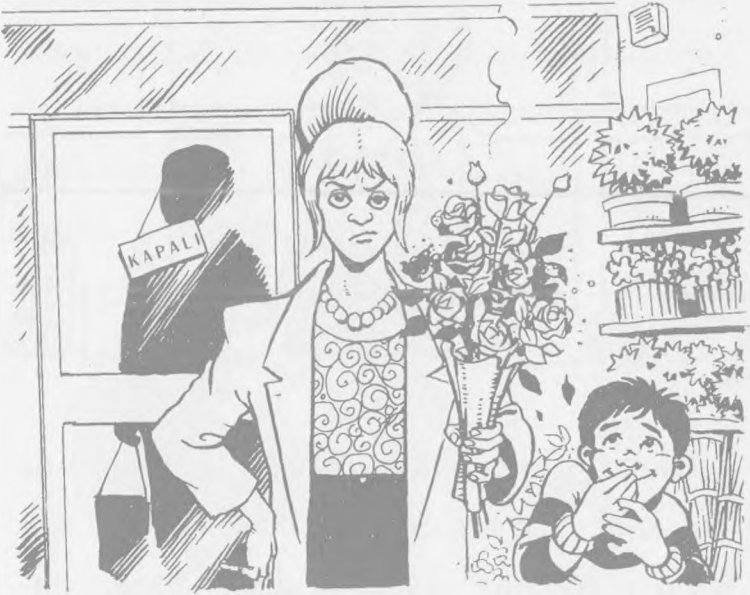
Her zaman ilk çiçek veren bitkiler onlarınki oldu; çünkü serayı çok sıcak tutabiliyorlardı. Kış ortasında bile Ejderha Çiçekçilik'ten gül ya da çilek satın alınabiliyordu. Hatta yılbaşında,

ender çiçeklerin bile tazesi bulunabiliyordu. Çevre kentlerin zengin ve güzel hanımları, Ejderha Çiçekçilik'ten, gece giysilerine tutturmak için orkideler, odalarına hoş koku vermek için çeşitli çiçekler aldırılmaya başladılar. Bazen dükkâna geliyor, seraları dolaşıyorlardı. Ceymi'nin babasına çok büyük siparişler verip, yüklü çeklerle ödeme yapıyorlardı. Bazen de Ceymi'nin kafa-

sını okşayıp, “Ne kadar şeker!” diyorlardı. Artık Ceymi, homurtular çıkarmak yerine gülümsemeyi öğrenmişti.

Serada işlerin kötü gittiği de olmuyor değildi. Yanlışlar yapılıyordu. Bir keresinde fazla ısınıp kuruduğu için bir tepsi fideyi atmak zorunda kaldılar. Bir hanım da —elbette, olanaksızdı ama!— güllerinin sanki ateşin yanında kalmış gibi kavruk olduğundan şikâyet etti. Ona, çiçeklerin nasıl bu derece kavruklüğünü anlayamadıklarını söyleyip, taze bir başka buket verdiler.

Şimdi Ceymi'nin küçük bir kız kardeşi de var. Annesi, serada çalıştığı zamanlar bebek arabasını genellikle bahçede bırakıyor. Onu uyutmak için her zaman sallayacak biri bulundu-

ğundan, hiç ağlamayan, mutlu bir bebek bu. Bir keresinde, büyük, yeşil bir kuyruğun arabayı yavaş yavaş ileri geri ittiğini gördük, diyenler oldu. Ama elbette, bu da olanaksızdı. Işığın tuhaf bir oyunu olmalıydı.

Ceymi şimdi on bir yaşında olmasına karşın, hâlâ bir bisikleti yok. Ama bu hiç umurunda değil artık. Bütün arkadaşlarıyla birlikte evcil ejderhanın kocaman, yeşil sırtına tırmanıp, çok çok yükseklere çıkmak; engin deniz, çançiçekleri kadar, dağlaleleri kadar ve de menekşeler kadar ma- viye dönünceye dek güneye uçmak; hiçbir hari-

tada bulunmayan gizli bir adaya ve en sevdiğiniz çayı hazırlamış sizi bekleyen Mehort adındaki büyücünün evine doğru gitmek varken, bisiklete binmeyi kim ister ki?

